तच्छ्रुत्वा नायकत्वं ते सर्वे ऽप्येच्छन्यदात्मनः ।
तदा विचित्य मूढांस्तान्पुनश्चक्रधरो ऽब्रवीत् ॥ ७० ॥
संघर्षशालिनां तर्हि समयं वो ददाम्यहं ।
इतः श्मशाने शूलायां त्रयश्चौरा निसूदिताः ॥ ७१ ॥
नासास्तेषां निशि छित्त्वा यः सुसत्त्व इहानयेत् ।
स युष्माकं प्रधानं स्याद्वीरो हि स्वाम्यमर्हति ॥ ७२ ॥
इति चक्रधरेणोक्तान्विप्रांस्तानन्तिकस्थितः ।
कुरुध्वमेतत्को दोष इत्युवाच विदूषकः ॥ ७३ ॥
ततस्ते ऽस्यावदन्विप्रा नैतत्कर्तुं क्षमा वयं ।
यो वा शक्तः स कुरुतां समये च वयं स्थिताः ॥ ७४ ॥
ततो विदूषको ऽवादीदहमेतत्करोमि भोः ।
आनयामि निशि छित्त्वा नासास्तेषां श्मशानतः ॥ ७५ ॥
ततस्तद्दुष्करं मत्वा ते ऽपि मूढास्तमब्रुवन् ।
एवं कृते त्वमस्माकं स्वामी नियम एष नः ॥ ७६ ॥
इत्येवं ख्याप्य नियमं प्राप्तायां रजनौ च तान् ।
आमन्त्र्य विप्रान्प्रययौ श्मशानं स विदूषकः ॥ ७७ ॥
प्रविवेश च तद्वीरो निजं कर्मेव भीषणं ।
चिन्तितोपस्थिताग्नेयकृपाणीकपरिग्रहः ॥ ७८ ॥
डाकिनीनादसंवृद्धगृध्रवायसवाशिते ।
उल्कामुखमुखोत्काग्निविस्तारितचितानले ॥ ७९ ॥
ददर्श तत्र मध्ये च स ताञ्शूलाधिरोपितान् ।
पुरुषान्नासिकाछेदभियेवोर्ध्वकृताननान् ॥ ८० ॥
यावच्च निकटं तेषां प्राप तावत्त्रयो ऽपि ते ।
वेतालाधिष्ठितास्तस्मिन्प्रहरन्ति स्म मुष्टिभिः ॥ ८१ ॥